

UCHWAŁA NR XVII/358/2011
RADY MIASTA RZESZOWA
z dnia 27 września 2011 r.

w sprawie wniesienia skargi kasacyjnej

Działając na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 98 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), a także w związku z art. 173 oraz art. 175 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.)

Rada Miasta Rzeszowa
uchwała, co następuje:

§1

Postanawia się wnieść skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 7 września 2011 r., sygn. akt II SA/Rz 455/1, w sprawie ze skargi Rady Miasta Rzeszowa na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 190/2/2010 w rejonie „Miłocin – Park” w Rzeszowie – część A.

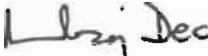
§2

Upoważnia się Prezydenta Miasta Rzeszowa do zlecenia radcy prawnemu lub adwokatowi sporządzenia skargi kasacyjnej od orzeczenia, o którym mowa w § 1 oraz wniesienia tej skargi do sądu administracyjnego.

§3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miasta Rzeszowa

Andrzej DEC

UZASADNIENIE

do uchwały NR XVII/358/2011 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wniesienia skargi kasacyjnej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 7 września 2011 r., sygn. akt II SA/Rz 455/11, po rozpoznaniu skargi Rady Miasta Rzeszowa na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Podkarpackiego z dnia 31 marca 2011 r. nr P.II.4131.2.40.2011 w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 190/2/2010 w rejonie „Miłocin – Park” w Rzeszowie – część A, stwierdził niezgodność zaskarżonej uchwały z prawem

Powyższe rozstrzygnięcie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie oparł na stanowisku, że przepis art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym regulujący obowiązek określania w planie miejscowym linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu, ma zastosowanie każdorazowo w sytuacji gdy w planie miejscowym przewiduje się możliwość zrealizowania na tym samym terenie różnych przedsięwzięć inwestycyjnych (funkcji), z uwagi na konieczność uwzględnienia w planowaniu przestrzennym, wynikającego z art. 1 ust. 2 tej ustawy, wymagania ładu przestrzennego.

Stanowisko Sądu nie znajduje jednak uzasadnienia w przepisach prawa materialnego. Skargę kasacyjną można zaś wnieść w oparciu o:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowania,
- 2) naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło mieć wpływ na wynik sprawy.